

PUTOVANJE JEDNOG NOSOROGA

Oliver Bantle

PUTOVANJE JEDNOG
NOSOROGA

sa ilustracijama
Raše Elsavi

Prevela sa nemačkog
Slavica Sinđelić

Mono i Manjana
2012.

Naslov originala

Yofi oder Die Kunst des Verzeihens, Oliver Bantle
Copyright © 2007 by Oliver Bantle, represented by Ava International
GmbH, Germany (www.ava-international.de)
Prvu put objavljeno 2007. Berlin Verlag GmbH, Bloomsbury Berlin,
Germany
Prava za srpsko izdanje © Mono i Manjana, Beograd 2012.

Izdavač

Mono i Manjana

Za izdavača

Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik

Srđan Krstić

Prevod

Slavica Sindelić

Lektura

Mono i Manjana

Kompjuterska priprema

Mono i Manjana

Dizajn korica

Ivana Flegar

Štampa

Elvod-print, Lazarevac

E-mail: office@monoimanjana.rs

www.monoimanjana.rs

821.112.2-93-31

BANTLE, Oliver, 1962-

Putovanje jednog nosoroga / Oliver Bantle ; sa ilustracijama Raše
Elsavi ; [prevod Slavica Sindelić]. - Beograd : Mono i Manjana, 2012
(Lazarevac : Elvod-print). - 117 str. : ilustr. ; 21 cm

Prevedeno prema: The Rhino's Journey / Oliver Bantle.

ISBN 978-86-7804-723-7

COBISS.SR-ID 190542860

Za Klemensa

JEDAN

Još nije ni svanulo. Savana je spavala. Jofi se probudio žedan. Pun mesec sijao mu je pravo u lice.

Znači ti si me probudio? Zar baš nikad ne mogu imati mira?

Jofi je umoran i mrzovoljan. Nije se naspavao. Bio je uznemiren do duboko u noć, jer kada je ljut, loše spava.

A često se ljutio.

Nosorog Jofi je nameravao da još malo dremne. Ali uzalud. Ustao je sav neraspoložen i posmatrao kako se lagano razdanjuje. Živeo je u podnožju Visoke planine koju je sunce svakog jutra obasjavalo.

Na vrhu je svtlucaao sneg.

Jofi je opet osetio miris omraženog komšije i setio se: To je bio razlog sinočnjeg besa. Neposredno pre nego što je zaspao, nanjušio je Antrosa i razmišljao je o tome da li će se neprijatelj usuditi

Oliver Bantle

da pređe granicu na pojilu. I sama pomisao na to ga je jedila.

Savana je lagano izranjala iz sna: ptice su cvrkutale, crvčci pevali, majmuni se oglašavali. U daljini se čula rika lava.

Zašto svi bar malo ne umuknu?

Jofi se svakoga dana nervirao zbog buke – a i zbog vremena. Kad je danas pogledao u plavo nebo, još se više razgnevio.

Nebo opet hoće da me naljuti!

Vreme je svakog jutra bilo drugačije od onog kakvo je on želeo. Kada je duvao vetar, Jofiju je bilo hladno, a bez vetra mu je prevruće. Ako je nebo oblačno, bilo mu je previše tmurno, kad nema oblaka, onda je previše vedro.

Sav iznerviran, odvukao se do pojila. Pojilo je gotovo sasvim usahlo i od njega je ostala svega još omanja bara.

Glupan je opet bio ovde?

Jofiju je smetalo kad drugi piju njegovu vodu. Većina životinja je to znala, pa su se približavali pojilu tek kad se nosorog udalji. On bi najradije svu vodu samo za sebe. Nedavno je čitavog dana jurio po pojilu i terao druge životinje: gnue, antilope, zebre. Pri tome se toliko zagrejao da je sam popio mnogo više vode nego svi ostali zajedno.

Putovanje jednog nosoroga

I ovoga jutra je pohlepno srkao vodu. Nije se ni napio kada je osetio da su mu paraziti čvrsto zagrizli kožu. Ljutito se trzao i grčio nabore kože pokušavajući da zgnječi insekte. Ali bilo je sve gore.

Gde li je samo Zuru?

Nosorog je mrzeo kašnjenje.

Ona stvarno više nema poštovanja prema meni, inače bi već odavno bila ovde.

Čaplja govedarica po imenu Zuru dolazila je svakog jutra u posetu. Sita bi se najela parazita i ispričala najnovije vesti. Jofi je imao dogovor sa malom belom pticom: dozvoljavao joj je da jede insekte do mile volje, a zauzvrat je bila dužna da mu prenese novosti iz savane. Bez nje nosorog ne bi baš ništa saznao. Već odavno su ga se klonile druge životinje, jer je redovno bio loše volje. Kad god bi ga neko posetio – ranije su to često činili – razgnevio bi se jer je želeo svoj mir. Potajno ga je veselio strah drugih životinja, ali ga je istovremeno i mučilo to što su ga svi izbegavali.

„Kasniš, kao i uvek“, promrmljao je nosorog kad je ugledao čaplju kako mu sleće na široka leđa.

Parazita je bilo u izobilju. Pored toga čaplja je odatle imala i odličan pogled. Čaplja je bez reči počela da kljuca poslasticu za poslasticom iz no-

sorogove kože. Jofi je uživao u tome što mu je ubrzo popustilo peckanje na levoj strani leđa, a Zuru je mljackala. Bacala je letimične poglede i na one druge poslastice na zemlji. Bilo je tu mnogo žaba i zmija.

Nosorog je nestrpljivo huktao. Obično bi sujetna ptica jedva dočekala da izdeklamuje novosti iz savane.

„Je li sve u redu u divljini?“, upita Jofi.

Želeo je da zvuči nezainteresovano.

„Žirafa iščašila vrat!“, mumlala je Zuru žvaćući. Volela je zvučne naslove.

„Aha?“

„Slonovi se opet svađaju!“

Blebetalo proždrljivo, mislio je Jofi, jer sve to mu je bilo dosadno.

Šta je njega briga kako slonovi i žirafe provode vreme?

„Lavovski par se razvodi. On se po ceo dan izležava, kaže gospođa Lav.“

„Jako uzbudljivo“, pretvarao se Jofi.

Njega je zapravo zanimalo jedino da sazna nešto o Antrosu, kako bi mogao da bude u pripravnosti za slučaj da se ponovo susretnu. To bi moglo da potraje. Iako su se njihove teritorije graničile, dva nosoroga se nisu srele već nekoliko sušnih sezona. Jofi je mogao da namiriše svog neprijatelja samo kada je duvao južni vetar.

Putovanje jednog nosoroga

Ptica je tačno znala šta je nosorog jedva čekao da čuje. Uživala je u osećanju što neko od nje nešto očekuje. To je činilo da se oseća važnom. Zato je ostavila Jofija da još čeka i polako je prešla na desnu stranu njegovih leđa.

„Nestala majmunica!“

Jofi se suzdržavao da ne zevne.

„A među nosorozima nema ničeg novog?“

„O, izvini, umalo da zaboravim najvažnije“, reče Zuru i raširi krila. „Antros se penje na Visoku planinu. Sutra. Sam.“

Ovaj udarni naslov baš je pogodio metu. Zuru je pod nogama osećala nosorogovo teško disanje. Nije očekivao ovu vest.

„To nije istina“, prosikta Jofi.

„Moj izvor je potpuno pouzdan“, zapišta Zuru i za svaki slučaj odleprša uvis.

Jofi je neko vreme stajao potpuno zatečen, a potom je iz njega pokuljao gnev: „Taj izdajnik me još i izaziva!“

Frkćući spustio je glavu, ustremio se na obližnji žbun i raskomadao ga. Zemlja se tresla. Jedna prestrašena žablja porodica potražila je zaklon od nosorogovog besa.

„Tako dakle! Antros bi hteo da bude prvi na snegu. E baš da vidim!“

Jofi je bio toliko ljut da bi najradije samo nastavio da trči sve dok ne zarije rog u telo svog suparnika.

Čaplja govedarica je bila zadovoljna. Dobro je znala kakva je sećanja probudila u nosorogu ova njena vest. Svojevremeno to je bila udarna priča: „Krvava borba divova!“

U savani se često dešavalo da se dva razjarena nosoroga svađaju. Da je reč samo o tome, Zuru to nikad ne bi smatrala vešću. Svi mužjaci nosoroga morali su kad-tad da se bore među sobom i da razreše ko je jači. Ali to što su najbolji prijatelji izazvali jedan drugog, e to je stvarno bilo nečuveno.

Kad su bili deca, Jofi i Antros su se bez prestanka igrali. Istraživali su stepu, valjali se u blatu, zajedno su prešli duboku reku. I u proverama snage uvek su se držali zajedno. A kada su obojica dovoljno odrasla da bi se i dalje držali svojih majki, mladi nosorozi su od tada kroz život išli nerazdvojni. Svaki od njih je bio siguran da uza sebe ima najboljeg prijatelja na svetu. A svoje prijateljstvo su zapečatili zakletvom da se nikada neće boriti jedan protiv drugog. Zajedno su odrasli i ubrzo proslavili i to što je Jofiju ženka Sara rodila predivnu bebu nosoroga: nazvali su ga Mogo.

Jednoga dana dok su Jofi i Antros gasili žeđ na reci, saznali su od jedne antilope da su Sara i Mogo u blizini. To je Jofija mnogo obradovalo – konačno je imao priliku da ponovo vidi svog

Putovanje jednog nosoroga

sina – i sa njim se igrao čitav dan. Uveče, kada je mladunac zaspao, odrasli su još dugo bdili nad njim i razgovarali.

Antros najednom reče: „Sutra nameravam da krenem. Ideš li sa mnom?“

Nije morao da objašnjava. Jofi je znao o čemu je reč. Otkako ju je prvi put ugledao, njegov prijatelj je želeo da se popne na Visoku planinu. Antros je tad još bio mladunče. To je naravno bilo zabranjeno. Nosorog da se penje na planinu? Nemoguće! Antros je, međutim, bio potpuno opsednut tom idejom. Želeo je po svaku cenu da sazna kakav je to beli pesak koji svetluca na vrhu planine, da ga oseti. Zato se trudio da sazna sve što može o njemu. A informacija nije bilo mnogo. Antros nije poznao nikoga ko se usudio da se popne tako visoko. Jednom davno, tako barem kažu, jedan leopard se popeo gotovo na sami vrh. Kada se vratio, otkrio im je da sneg samo izgleda toplo, a da je zapravo mnogo hladan.

„Zar ćeš sutra stvarno ići na planinu?“, upita Sara.

Antros potvrdi glavom.

„Divno je to što nikad ne odustaješ.“

Jofi se nervirao do duboko u noć jer je Sara pohvalila samo njegovog prijatelja. Očito nije smatrala da bi i on, otac njenog deteta, bio dovoljno hrabar da se popne na Visoku planinu.

Oliver Bantle

Dva nosoroga pošla su na put rano izjutra. Sve do podneva mirno su hodali jedan uz drugoga. Međutim, na jednoj uzbrdici put se toliko sužavao da nije bilo mesta da obojica prođu uporedo. Antrosu je bilo jasno da će on ići ispred: ipak je *njegov* plan da se popne na vrh planine. Istog časa se posvađaše. Obojica su htela da budu predvodnici. Nijedan nije spreman da gleda kako se pred njim njiše zadnjica onog drugog. Prvi put u životu, rikali su jedan na drugog.

Pravi se važan pred Sarom, mislio je Jofi.

Toga dana Antros je prekršio zakletvu i izazvao svog prijatelja: „Neka ide ispred onaj koji je jači.“

Nosorozi su se ljuto borili dva dana i dve noći. Bili su podjednako jaki, ali su obojica previše ponosni da bi odustali. Ubrzo je razlog svađe postao mnogo veći od toga ko će ići prvi. Obojica su znala da više nikada neće moći zajedno da otkrivaju svet ili da nerviraju slonove, a kamoli da dele neku tajnu – bez obzira na ishod borbe.

Svi u savani su saznali za borbu dok je ona bila u jeku. Zuru je začula riku razjarenih grdosija i smesta je doletela da vidi šta se dešava. Bili su to najteži dani i najteže noći u njenom životu. Jedno vreme bi posmatrala borce, a onda bi odletela da izveštava o tome. Naravno, dok je doletela i odle-

Putovanje jednog nosoroga

tala, nije mogla da prati borbu. Najviše se plašila toga da slučajno ne propusti njen ishod. Ali imala je reportersku sreću: baš kad se po ko zna koji put vraćala ka uzbrdici, oba nosoroga su se srušila, ranjena i iscrpljena. Nije bilo ni pobjednika ni gubitnika. Obojici su njuške bile modre, Jofiju je krvario stomak, a njegovom protivniku rame. Ležali su, potpuno izmoždjeni i gotovo beživotni, jedan naspram drugoga i gledali se s mržnjom. Od toga dana nisu više prozborili ni reči.

Oba su se naselila u podnožju planine. Jofi se u novom domu nikada nije osećao kao kod kuće. Nešto mu je nedostajalo, ali nikako nije shvatao šta.

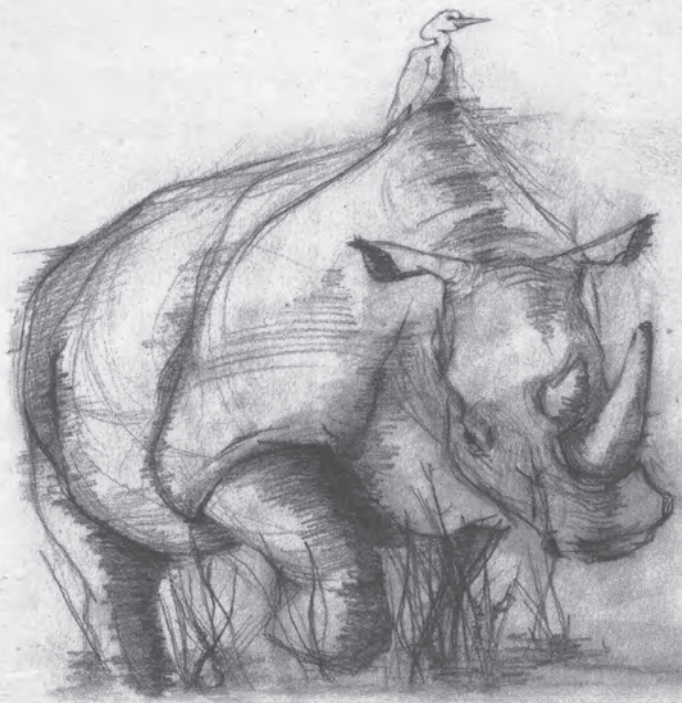
Nadam se da neću ostati ovde čitavog života, često je razmišljao.

Naravno, uopšte nije dolazilo u obzir da potraži drugu teritoriju. Nikada ne bi Antrosu priuštio takav trijumf.

Hvalisavac samo čeka da se ja povučem. E pa neka čeka!

A sad još i ovo! Antros hoće sam na Visoku planinu!

Jofi je besno hodao tamo-amo. Pritom je zamišljao svog morskog suseda kako se uskom stazom sam penje uz planinu i kako nestaje iza krivine.

Putovanje jednog nosoroga

„NE!“, drao se toliko da je svojom rikom oterao i antilope sa pojila. „Ne dozvoljavam!“

Van sebe od srdžbe, Jofi otrča do jednog drveta i stade da se besomučno češe o njega. Češao se toliko jako da mu je koža popucala. Nije mario za bol.

Verovatno opet hoće da se šepuri pred Sarom, mislio je Jofi i strašno škrgutao zubima.

Nedaleko odatle igrali su se mladi majmuni. Osetili su njegovu uznemirenost i to ih je veselilo. Što je Jofi postajao gnevniiji, to su oni više divljali po granama i sve glasnije skičali.

„TIŠINA! Dođavola!“

Svaki majmunski vrisak mu se činio kao oštar ubod. Dreka se nastavila.

„Tišina! Moram da razmislim!“, vikao je Jofi, a majmunčići se uplašiše i počеше još glasnije da se deru. Tada je Jofiju sasvim prekipelo i on zatutnja kopitima, spusti glavu i ustremi se na prvo drvo koje mu se nađe na putu. Iz sve snage je udario stablo i ono se rascepi nadvoje. Majmuni se razbežaše. Nosorog udari u panj i izvuče ga iz zemlje zajedno sa korenjem, a zatim je skakao po njemu sve dok od drveta nije ostala samo strugotina. Potom se napokon zaustavi. Tek tada je primetio da mu njuška krvvari.

„Sve ovo zbog Antrosa!“

Gnevni nosorog otrča na pojilo da se rashladi. Taman kad je stigao, spazio je lava koji se odšunjao kroz šiblje.